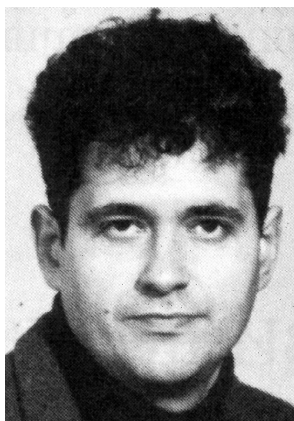

Бошко Сувајцић

ГОЛУБАЧКА
МУШИЦА

комедија у десет слика

БОШКО СУВАЈЦИЋ је рођен 1965. Магистрирао је и докторирао на Филолошком факултету у Београду где ради као професор за Народну књижевност на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. Објавио је монографије *Јунаци и маске. Тумачења српске усмене епике* (Београд 2005) и *Иларион Руварац и народна књижевност* (Београд 2007). Приредио је антологије *Народна књижевност. Епске њесме у сџаријим записима* (Крагујевац 1998) и *Епске њесме о хајдуцима и ускоцима* (Београд 2003).

Бошко Сувајџић је публикувао збирке песама *Пуџи кружа* (1997) и *Харманлија* (2002). Објавио је драме *Вишњић* (Савремена српска драма, бр. 14), *Осџрво* (Савремена српска драма, бр. 27) и *Иларион* (Савремена српска драма, бр. 34, Београд, 2008). Превео је са бугарског језика роман Антона Дончева *Виџез Свеџе књиџе* (Народна књига, Београд, 2003.) У оквиру програма “Корак ка позоришту” Удружења драмских писаца Србије у позоришту “Модерна гаража” у Београду изведене су му драме *Вишњић* (2004) и *Иларион* (2008). Објавио је више студија, расправа и приказа у домаћој и страниј стручној периодици.

За књигу *Иларион Руварац и народна књижевност* добио је награду Вукове задужбине за науку у 2007. години.

Бошко СУВАЈЦИЋ

ГОЛУБАЧКА МУШИЦА

комедија у десет слика

ЛИЦА

ХАЈНРИХ ХИМЛЕР,
СС рајхсфирер, идеолог и оснивач Аненербеа

ВОЛФ, СС штурмбанфирер,
повереник Аненербеа за специјалне задатке

БРУНО БЕГЕР,
СС стручњак за расне студије

МИТА ЕЛЕКТРИКА, официр СДБ-а, Сектор за научна
открића и технолошки прогрес

МАЈОР МЕКОЈ, агент ЦИА-е,
специјалиста за Блиски исток

ЛАДА, траварица

ТОРБАР, Ладин муж

КЕТИ, Ладина унука

МЕЛАНИ, Кетина сестра близнакиња

БОЛЕ, Чувар Клисуре

ДРАГАНЧЕ, Чувар Клисуре

Лазарице

Дешава се у Берлину 1945. и у Голупцу на Дунаву 1945.
и 1999. године.

Слика прва или како је Хајнрих Химлер изложио свој последњи експозе у Аненербеу уочи слома Трећег рајха

Расвејљење. У седишћу елијиноџ истјраживачкоџ инстјићуџа Аненербеа у Берлину јрисујан је крем нацистјичке науке. Најейџа, нейомична јиџина. С јреском се ојварају врајџа. Улази идеолоџ и оснивач Аненербеа, СС рајхсфирер Хајнрих Химлер лично. Обучен је у елеџантјну црну униформу са сјајним сребрним оковрајником. Сви хијро скачу и јоздрављају рајхсфирера нацистјичким јоздравом.

ХИМЛЕР: Господо, пронашли смо!

Неверица, жаџор, радосни узвици. Рајхсфирер одлучним јокрејом руке смирује узбуђену џомилу.

ХИМЛЕР: Ruhe, meine Herren! Сада знамо поуздано. Оно за чиме смо трагали постоји. У овоме часу агенти Аненербеа од највишег степена поверења хитају ка пећини у којој обитава Велика Тајна. Чујете ли бат војничких цокула, осећате ли дрхтај била које пулсира, подилазе ли вас трнци од рике која се пролама испод сводова од аметиста и кристала? Радујмо се, господо. На ископинама Рајха проклијаће нови изданак. Збогом у новом животу. Господо, за дар бесмртности.

Сви скачу на ноџе и јодигу чаше. Звечкање чаша, циликање кристјала, ѓрџолави звук који јрајџи сијџање шамјањца. Па јиџина.

Слика друга или како је мајор Волф срео Чуваре Клисуре

Расвејљење. Бердајска клисура. Кри, сувојџа и камен. Црвенкастја јраџина јрекрива ваздух, сјене и шјирокаву бару на средини јозорнице. На сјени су два мушкарца. Седе. Први је висок и ојлав, сјоршски ѓрађен. Други је низак и здејастј, рејшлских црјџа лица и снажних кромањонских вилица. Теџле са собом неке необичне мерне инстјрументје, месинџане шјџке и уџломере.

БЕГЕР: (Куцка Волфа јонизно јо рамену)

ВОЛФ: Одбиј, Бегеру!

БЕГЕР: Хер штурмбанфиреру?

ВОЛФ: (Скаче на ноџе)

Ти си брука и срамота за немачку војску.

- БЕГЕР: Ја сам научник.
- ВОЛФ: Ти си касапин.
- БЕГЕР: *(Увређено)*
Ви као професионални војник очигледно не можете да схватите истанчане финесе науке коју имам част да заступам.
- ВОЛФ: То што ти радиш је наука?
- БЕГЕР: Несумњиво. Рецимо, Ваше очи...
- ВОЛФ: Шта је са мојим очима?
- БЕГЕР: *(Усхићено)*
Волео бих да их извадим и изблиза проучим. Из њих исијава неуништива енергија бесмртног аријевског духа.
- ВОЛФ: Да ли сте на основу тог исијавања бирали кога ћете масакрирати на Кавказу?
- БЕГЕР: Лек не боли, мајоре. На Кавказу смо, веома ефикасно и такоређи дугорочно, на основу егзактних научних критеријума, одстранили болесно ткиво. Резултат је био задивљујући.
- ВОЛФ: *(С ѓнушањем)*
На хиљаде јеврејских скелета.
- БЕГЕР: Genau.
- ВОЛФ: *(Презриво)*
Научник... није него. Идемо, смркава се.
- БЕГЕР: Не дозвољавам такав тон.
- ВОЛФ: *(Шчеја ѓа за враи)*
Он не дозвољава... Нагни се! Хајде! Гледај! Шта видиш?
- БЕГЕР: *(Цвили)*
Бару. Баруштину.
- ВОЛФ: И још?
- БЕГЕР: *(Сићење)*
Муљ... И честице...
- ВОЛФ: *(Прекида ѓа)*
А ја видим мајора Волфа, ратног хероја и будалу којој је додељен задатак да прати научног касапина у откривању тајне вечног живота.

- БЕГЕР: Чему такав цинизам, господине мајоре?! У пећини је. Ту је. Осећам!
- ВОЛФ: *(С ѓнушањем)*
Ти нешто осећаш?
(Примири се)
Задатак се мора извршити. Полази!
- БЕГЕР: *(Као увређено дете)*
Нећу док се не извините! Макар ми то било последње.
- ВОЛФ: Биће.
- БЕГЕР: Макар ми живот висио о нити.
- ВОЛФ: О паучини.
- БЕГЕР: Макар ме на ломачи пекли.
- ВОЛФ: Осећаш ли воњ осмуђене длаке?
- Чују се задихани гласови. Волф брзо рејетира ишишол, исто учини и Бејер. На сцену лећи гуца, а за њом Боле и Драганче са мочузама у рукама.*
- БОЛЕ: Моја баца!
- ДРАГАНЧЕ: Које?! Није ово гучкалиште!
- БОЛЕ: Ал' ће да бидне.
(Обрати се изненађеним сѓранцима)
Је л' тако, прикани?
- ВОЛФ: Спусти мотку. И ти. Тако. Легитимација?
- БЕГЕР: *(Ухвати се за врати)*
Ааа!... Јебем ти стршљена! У, ал' пече!
(Пада на колена)
- ВОЛФ: Не брукај се, докторе. Лек не боли.
- БОЛЕ: *(Бејеру, који је дојово легао иревијајући се од бола)*
Немо' се много секираш, час ће да умреш.
- ВОЛФ: *(Нагнућ над Бејером)*
Бегеру! Бегеру!
- ДРАГАНЧЕ: Ко ће глувог дозвати.
- ВОЛФ: Шта га је то ујело?! Говори, пуцаћу!
- БОЛЕ: Драганче, овај ће метком да уједа?
- ДРАГАНЧЕ: Па, мушица. Наша, домаћа.
- БОЛЕ: Голубачка.

ВОЛФ: И... мртав? Бегеру! Устај! То је наређење!... Ту ти је пећина.

Боле и Драганче се значајно погледају.

ВОЛФ: Бегеру?

БОЛЕ: Умиј га из ове баре.

ДРАГАНЧЕ: Пак ћемо да видимо.

Волф довлачи беживотино Бергерово шело близу баре и заљускује га.

ВОЛФ: И по лицу?

ДРАГАНЧЕ: Пљускај где га ујело.

БОЛЕ: Много гадна мушица. Потамани нам људе и стоку. Начисто. Све у ројевима иде.

ДРАГАНЧЕ: А та што га ујела изгледа се од рода одродила.

Волф се шрза док му облећу инсекти око главе.

БОЛЕ: *(Волфу)*
Немо' се трзаш. Неће тебе мушица, тебе ће друго нешто.

ДРАГАНЧЕ: Онако из потаје, као гуја.

ВОЛФ: *(Уставши нагло)*
Ко сте ви? За кога радите?

БОЛЕ: Ја сам Боле.

ДРАГАНЧЕ: А ја Драганче.

ВОЛФ: Волф... и Бруно. Пулс му је стао.

Беџер се на ње речи шрзне и дошово поскочи. Боле и Драганче као да су то очекивали. Волф је збуњен. Беџер вади уломер из шорбе и покушава да сељацима измери обим главе. Они се смеју.

ВОЛФ: Е?... Бруно?

БОЛЕ: Наше баре надалеко нема.

ВОЛФ: Ма, шта то радиш?

БЕГЕР: *(Преићећи)*
Шшш!... Колике главуце.

БОЛЕ: *(Волфу)*
Не бој се, прикане, није се повампирио.

ДРАГАНЧЕ: Само 'оће и наше главуце да тера у гуце.

БЕГЕР: *(Баца инструментџе. Трчи у круџ)*
Ја сам птица. Ја летим... летим... летим... Одувек сам желео да летим.

БОЛЕ: Лети, мајсторе.

ДРАГАНЧЕ: Кој ће те супре!

ВОЛФ: Не смејте се. Није му добро.

БРУНО: Шшш. Олујни облаци. Турбуленција. Пропадам.

БОЛЕ: Пропадај слободно.

ВОЛФ: Бруно? Еј?

ДРАГАНЧЕ: *(Одузима од Беџера замишљени волан)*
Доста је, мајсторе. Атерирај. Тако. 'Ајде да играш гуџе.

БЕГЕР: *(Послушно)*
'Оћу.

Уочљиво је да је Беџер у њиховој власџи.

ДРАГАНЧЕ: 'Оћеш и ти, Волфе, са нама?

БЕГЕР: Молим да ми се објасне правила.

БОЛЕ: Треба утерати гуџу у баџу. Овако. Овој овде је гучкалиште. То ти је гуџа.
(Показује на дрвену лојџицу)

Рупа је баџа. Мања удубљења су пикле. Ово је мачуга. Који мачугом тера гуџу тај је снаша. Овако. Снаша тера гуџу. Гуџу утерује у баџу. Онда трчи од пикле до пикле. Ако га неки претекне, тај постане снаша. Онда он тера гуџу у баџу и трчи око пикле. И све тако.

ДРАГАНЧЕ: Ма просто је ко пасуљ. Гуџа на гучкалиште. Снаша за гуџу. Гуџа у баџу. Снаша око пикле. И јопе.

Док Боле и Драганче џоворе, Беџер узима мојџку и џраџии ујџиџсџива

БЕГЕР: Wunderbar! Па то је нека врста примитивног голфа.

ВОЛФ: Бегеру, дозови се наређењу!

БЕГЕР: Не могу. Играм гуџе.

ВОЛФ: *(Болејџу и Драганчејџу)*
Питама последњи пут: ко сте ви?

БОЛЕ: Ми? Ми смо ти два Лазара, два вратара...

ДРАГАНЧЕ: Две предњице, две задњице...

Волф џоново нанишани у сељаке.

- ВОЛФ: Спрдате се са мном? За кога радите?
- ДРАГАНЧЕ: Удаљни се мало да не промашиш.
- БОЛЕ: Јер, ако погодиш муву, доћи ће све остале из њеног рода.
- ВОЛФ: Ђути. То иза вас. Личи на пећину. Само јој не видим улаза.
- ДРАГАНЧЕ: Не мо'ш ни да га видиш...
- БОЛЕ: ... кад га нема.
- БЕГЕР: *(Све време се иџра)*
Како то може бити... пећина без улаза?
- ДРАГАНЧЕ: Е, зато има излаз...
- БОЛЕ: ... само нема кључ.
- ВОЛФ: А где је кључ?
- ДРАГАНЧЕ: 'Оћеш гуце са нама?
- ВОЛФ: *(Исџруживши руку)*
Кључ.
- БОЛЕ: Кључ није код нас.
- ДРАГАНЧЕ: Није.
- ВОЛФ: Код кога је?
- БОЛЕ: Не знамо.
- ВОЛФ: Не?
- ДРАГАНЧЕ: Али Лада зна.
- БЕГЕР: Лада?
- ДРАГАНЧЕ: Не знаш ко је Лада? Траварка? У песми је опевана. Уста су јој кутијица, очи су јој трњинице, обрвице пијавице, сред образа две ружице...
- ВОЛФ: Е, сад ћу стварно да те упуцам...
- БЕГЕР: *(Све време се иџра. Поучно)*
Лада, мајоре. Словенска богиња љубави. Од ликијске речи "лада", што ће рећи жена.
- ВОЛФ: Ето, и од науке неке користи.
(Сељацима)
Шта се крије у пећини?
- БОЛЕ: Куј зна?!
- ДРАГАНЧЕ: Који год је тамо ходио, ниједан се није врнуо.

- ВОЛФ: То ћемо још да видимо. Идемо да нађемо ту траварицу
Ладу, да видимо шта она зна.
(Крене ња се врайи)
А где живи Лада?
- БОЛЕ: Она не живи...
- ДРАГАНЧЕ: ... она столује...
- БОЛЕ: ... у колиби над језером.
- ДРАГАНЧЕ: Сунчеве зраке у иглу удева...
- БОЛЕ: ... па на ћерћефу тка.
- ВОЛФ: Бегеру, остани овде и пази на ове.
- БЕГЕР: Разумем, господине. А ... ко сте ви?
- ВОЛФ: Ма... играј се колико хоћеш...
(Одлази)
- БЕГЕР: Како оно беше... Гуца на гучкалиште. Снаша за гуцу.
Гуца у бацу. Снаша око пикле. И јопе.
- БОЛЕ: Еј, прикане...
- ДРАГАНЧЕ: Бегеру...
- БЕГЕР: (Обузет и зром)
Was?
- БОЛЕ: Море, остани ти овде са нама...
- ДРАГАНЧЕ: Мо'ш да играш гуце кол'ко 'оћеш...
- БОЛЕ: Овај нема да се вуне.
- ДРАГАНЧЕ: Јок.
- БОЛЕ: Тако му писано.
- ДРАГАНЧЕ: Јес'.
- БЕГЕР: Герм. Али под једним условом.
- БОЛЕ: А то је?
- БЕГЕР: Да ме научите да летим.
- ДРАГАНЧЕ: А, то...
- БОЛЕ: Ништа лакше.
- ДРАГАНЧЕ: Има да летиш...
- БОЛЕ: Ко 'тица.
- ДРАГАНЧЕ: Ил' мушица... Голубачка...

БЕГЕР: *(Грли их и љуби. Усхићено)*
Пријатељи! Браћо! Рођаци!

БОЛЕ: Ал' да нам не мериш главе.

ДРАГАНЧЕ: А ни остало.

БОЛЕ: Играј сад. Твоја гуца.

Играју сва тројица. Заштамњење.

Слика трећа или како је мајор Волф срео траварицу Ладу

Расветљење. Језеро. Русична слика поред језера. Дрвена колиба са надстрешницом. Испред куће огањ. У дворишту љуљашка. Каија је ошворена, двориште чисто, поливено и пометено. У кружном плану Лада, одевена у белу дуљачку кошуљу. Око ње лазарице у колу. Девојке се у ковчилацу дивље истре окрећу око себе, узимају са огња заглавени уљарак и враћају у коло певајући: Скоч, коло, да скочимо! кој може, кој не може, ми обадве да можемо.

ВОЛФ: Речено ми је да ћу у свитање на језеру наћи девојку сјајну као сунце, разасуте модре косе до појаса, како зраке сунчане у иглу удева, те на ћерћефу тка...

ЛАДА: А мени је речено да ће у свитање на Лазареву суботу издалека доћи риђ човек који ће ми донети срећу због које ћу до века несрећна бити.

Лазарице носе бакље и играју око куће уз песму: Бешиће, бешиће поганице, ево иду гзздарнице.

ВОЛФ: Шта то раде?

ЛАДА: Терају змије. Дим загради кућу и стају, а човек жену.

ВОЛФ: Топло је. Зашто седиш поред огња?

ЛАДА: Гледам ватру да се не угаси.

ВОЛФ: Зашто је чуваш?! Видиш да гори.

ЛАДА: Не чувам ја ватру. Чувам поглед.

ВОЛФ: Паметна си. Јеси ли ти Лада? Траварица?

ЛАДА: Знао си и пре него што си питао. А ти? Који си?

ВОЛФ: Моје име је Волф. Ви бисте на српском рекли Вук.

ЛАДА: Дошао си због пећине?

ВОЛФ: Како знаш?

ЛАДА: Све ја знам, вучино. Не иди у пећину. Тамо нема ништа за тебе.

ВОЛФ: А овде?

ЛАДА: Седи.
(*Прави му месѝа на љуљаици*)
Ова ти је цуљајка за људе и за псе. Ти си ми први вук који седа овде.

Волф се крајко снебива, зајѝм седне. Почиње љуљање и иѝра.

ВОЛФ: Први пут чујем за обичај да се љуљају пси.

ЛАДА: Пси се витлају како би се људи заштитили од беснила. Љуљају се и старе жене да се не повештичаре.

ВОЛФ: Ти ниси стара. И ниси вештица.

ЛАДА: У сирну среду нишају се јагњићи, прасићи и јарићи да их не би преко године давили вукодлаци.

ВОЛФ: Овакви као ја.

ЛАДА: Такви као ти.

ВОЛФ: Рекли су да ми једино ти можеш помоћи...

ЛАДА: Шта то вреди?! Ти мени не можеш.

Љуљају се. Вийлају се онако како им се и разѝговор одвија. Најѝре ѝомирљиво, исѝишивачки, зајѝм све силније.

ВОЛФ: Кажу да једино ти знаш улаз у пећину.

ЛАДА: Лажу.

ВОЛФ: И да имаш кључ...

ЛАДА: Торбар има кључ.

ВОЛФ: Ко је Торбар?

ЛАДА: Торбар је мој учитељ, и љубавник. Сакупља ретке биљке и лековите траве које ја онда справљам и продајем на пијаци. Крвави су му трагови...

ВОЛФ: Зашто си са њим?

ЛАДА: Торбар се брине о мени. О, уме он много тога. Уме да баје од урока, од страве, да скида чиреве као сунчеве пеге. Уме и да бије. Руке су му као лопате.

ВОЛФ: Заљубљен је у тебе?

ЛАДА: Торбар? Не зна ти он шта значи та реч. Али воли када у зимске вечери помешамо тела и загрејемо ложницу. Ко зна. Можда ће једнога дана и бити мој женик. После.

ВОЛФ: После чега?

ЛАДА: После тебе, вуче. Шта је? Шта си се упиљио?

ВОЛФ: Боже, како су ти дубоке очи. Као језеро.

ЛАДА: А какве су твоје очи, је ли, вучару? Да се човек уплаши. А руке? Тако самртнички бледе, и ћосаве. А прсти као омче... Па ти си, вучићу мој сироти, рођени убица. Колико си људи њима задавио?

ВОЛФ: Човека ниједног. А нељуде не памтим.

ЛАДА: Јадни мој вучко. Млад си, а душа ти стара.

ВОЛФ: Уморан сам, Ладо. Воли ме, љуби ме да их све заборавам. Хтео бих да утонем у твоју утробу као у дубоко језеро.

(Љуби је нежно по образима и враћу. Она му се њокорно прейушиша. Мрси јој косу. Плаче)

Да ли ти заиста постојиш? Је ли ово сан?

ЛАДА: Пре тебе сам постојала. А сад више не знам. Отапа ми се снага као грудва снега, отиче као крв из жиле, грч из нерва, сласт из јабуке.

Почиње дивља музика, девојке се пресу и окрећу у трансу. Ритам се убрзава и прерасија у оргију удараљки, чинела, добоша и шим-џана.

ВОЛФ: Боже, је ли ово смрт?

ЛАДА: Ово је живот, вучићу. Воли ме.

ВОЛФ: Волео бих да одем овако. Да се у смрти поново родим... Реци ми Ладо... Кад умрем, кад душу испратим на починак као вољену жену... Хоће ли се небо распукнути на четворо... Месец у крв огрезнути... Звезде пасти на земљу... Хоће ли у мојој смрти бити душиног славља? Победа у поразу? Живота?

ЛАДА: Осећам како у мени небо расте... И како се утроба грчи пунећи се божјим даровима... Као језеро. Бране су пале, и уставе су подигнуте. Чиме ме то пуниш, вуче... Је ли то Божје семе или ђавољи накот... О, стани, готово је... Готово је... Стани...

Љубавници се извијају у последњем зрчу... Осћају нејокрејни и задихани... Врело, замршено кљуко меса и крви. Лазарице се заустављају у покрећу. Музика сћаје. Улази Торбар. Он је сенка, њагански одевена у бели покров, ни човек ни мртвац, као да је из гроба ушекао. Носи чворновајћу секиру и коришцу за јаја... Игра га истии глумац који игра и Хајнриха Химлера. Лада вршиши као њомахнийала. Лазарице безглаво беже. Секира се подиже. Зайтамњење. Излази месец. У даљини жалобно завија вук.

ЛАДА:

(Сломљеним гласом)

Не њега... Зашто си морао и њега... Али ти си... Ти си звер... Ниси одолео... Аветињо... Нечовече... О, Вуче мој самотни. Тако је записано. Донео си ми срећу због које ћу несрећном до истека века својега бити.

(Хисторично скида њрсиње, зривне и наушнице које је Торбар разбацио њо њој)

Не... Нећу твоје кржаве дарове. Већ сам их добила. Утроба ми је пуна семена благословеног. Странац ми је дао оно што ми ти никада ниси могао даровати...

(Лазарице певају: И'ше, и'ше голуби, ња на јесен дођи-ше, њад ћу сина да женим, њад ћу ћерку да дајем...)

Да си проклет због овога, ало несита. Слушај ме добро, убицо. Удаћу се за тебе под једним условом. Да одемо одавде и да се никада више не вратимо у овај проклет крш, међу људе који се ножевима здраве и секирама отпоздрављају. Где се дете, чим се од бешике откине, научи да коље.

(Хваћа се за стомак. Нежно)

Ти ми се не бој. Пилић рилић мамин. О, хвала ти Господе. Хвала ти на кћери којом си ме даровао. Почивај у миру, Вуче. Нашао си оно што си тражио. Вечни живот. Ту је. У мени је. Не брини. У твојој ће смрти бити светковине и славља. И победа у поразу. И живота...

(Сенка нестјаје. Лазарице певају: Овој дрво род родило... Две ми руке две вејке, ња се веју над мајкини дворови. Лада шајуће нерођеној кћери у ушроби)

И чувај се Торбара. Он сада није ту. Али ће се вратити. И неће заборавити да ниси његова. Отишао је да отвори Пећину. Да развеже стење и разлије мастило љубичастог мрака по земљи која с јесени мирише на смрт.

Брише сузе и излази. Лазарице певају док се светило гаси: Еве мајке одмена, њајку вода сјудена... Обилазе око вајре, ња њрче уз цыку и вриску до језера. Зайтам њошйоје угарак у воду и загасе вајру. Онда истрче са сцене. Зайтамњење.

Слика четврта или како су пламени људи падали са неба
Пролог: Бог пада сада

*Атџерирао је Боџ на пшћии у Баџајници А крила раширио у Железнику
са шруиом у Малом Мокром Луџу Имао је зенице као сјајне азуре
И поглед је имао модар и модре шрејавице Не није имао лице
Волео сам њо биће љубављу великом шад Док са пресћола
силажаху муње и оџневи и камен јасћис и сард Атџерирао
је Боџ у недоумици Да се присћодоби џелеру човеку ил
шћици Забио се у шркну свеџа на баџајничкој пшћии
Скочио њао и осћао шћии Куцнуо кврцнуо бућнуо
лућнуо Закуцао се и сћао Али како се шћачно
звао Не њо нисам знао Да силази нови
Јерусалим са неба То сам већ знао
Зајахао је Боџ Србију Домаћински
ју је зајахао И књиџу зајечаћену
са седам шечаћиа нам дао На
мноџаја љећиа И шћако
лећо је њао
Јао*

Суџерсонични сћелџ бомбардер Ф16, њонос америчке ваздухопловне флотје, шознаићии под именом “невидљиви”, шџоџен крисћиалним млазом свећлостии, њада окомишћо надоле, обрћући се у вршћошћавим лућинзима око невидљиве осе. Пуцкећиа небеска шћоча, врцају варнице. Елекћиронска шражњења шарају небо. Млаз разорне свећлостии сабира се на куйоли хоризонћиа и фокусира на шруиу лећелице. Искачу сиржени људи као ваирене лоћии. Саџорева шласћиика. Мећал и оџањ се расирскавају на све сћране. На врху брда, задојени млекоом вековне шредачке мудросћии, Боле и Драџанче. Пућкају на луле, и шћек се у крајњој нужди, када до њих дошћалацају већшром шодјарени језичци ужарене сћишхије, мрзовољно измакну.

БОЛЕ: Паде.

ДРАГАНЧЕ: Јес’.

БОЛЕ: Ки проштац.

ДРАГАНЧЕ: Вала баш.

БОЛЕ: Овако је било и четерес’ прве.

ДРАГАНЧЕ: Само су онда падале Швабе.

БОЛЕ: И опет испочетка.

ДРАГАНЧЕ: Јес’.

БОЛЕ: Сад ће да се накупе, ки напуџа.

ДРАГАНЧЕ: Вала ће.
 БОЛЕ: Шта ћемо?
 ДРАГАНЧЕ: Што и вазда.
 БОЛЕ: Да се левкамо.
 ДРАГАНЧЕ: Јакако.
 Запамћење.

Слика пета или како је Мелани чула поучну причу
 о Великој змији

Расвећљење. Познања бара. Мајор Мекој и Мелани. Мајор Мекој је ивичан Американац из холивудске визуре. Висок, маркантиан, ирејлануо, безобразно самоуверен, у доброј физичкој кондицији, иако је у позним средњим годинама. Мелани неодољиво подсећа на Ладу. Дружа половина сцене је у мраку.

МАЈОР
 МЕКОЈ: (Љућиво)
 Шта сам дочекао. Под старе дане.
 МЕЛАНИ: Нисам ја крива. Цео крај се променио.
 МЕКОЈ: (Одмахује руком)
 И ове грозне мушице. Не може човек да дише.
 МЕЛАНИ: Па кад смо стали крај बारे.
 МЕКОЈ: А што на тебе не иду?
 МЕЛАНИ: Генетика. Моја бака је живела овде.
 МЕКОЈ: Твоја бака?
 МЕЛАНИ: Да. Необична жена.
 МЕКОЈ: Да, да, све сте ви необичне.
 МЕЛАНИ: (Умиљатим гласом)
 Мајоре Мекој?
 МЕКОЈ: (Набусиво)
 Молим?
 МЕЛАНИ: Зашто ми не откријете циљ наше мисије?

- МЕКОЈ: Војна тајна... У, што ме жацну монструм.
(*Бија као ојарен око баре*)
Мајор Мекој јавља се по наређењу. Заповедајте, сер!
Питали сте...
- МЕЛАНИ: Шта Вам би? Питала сам за циљ наше мисије.
- МЕКОЈ: (*Декламује*)
Мајор Мекој рапортира! Примарни циљ: неутрали-
сати терористе који су нам оборили “невидљивог”.
- МЕЛАНИ: Тако сам и мислила. А секундарни?
- МЕКОЈ: Зраци смрти.
- МЕЛАНИ: Молим?
- МЕКОЈ: Зраци смрти. Најбоље чувана тајна у историји чове-
чанства.
- МЕЛАНИ: Шта она означава?
- МЕКОЈ: Невероватна количина светлосне енергије која се ос-
лобађа под одређеним условима.
- МЕЛАНИ: Којим?
- МЕКОЈ: Бомбардовање, земљотреси, ратови.
- МЕЛАНИ: Теслино тајно орјужје?
- МЕКОЈ: Позитивно.
- МЕЛАНИ: Зна ли још неко за то?
- МЕКОЈ: Позитивно. Немци. Аненербе. Химлер. За време бом-
бардовања овог краја.
- МЕЛАНИ: Зашто нису искористили то откриће да преокрену ток
рата?
- МЕКОЈ: Хитно су послали експедицију. Нису успели. Разлог
непознат.
- МЕЛАНИ: Ако добро капирам, НАТО бомбардовање је иза-
звало...
- МЕКОЈ: ... емитовање енергетског таласа невероватног спек-
тра...
- МЕЛАНИ: ... што је довело до обарања нашег Ф16. Дакле, зато
смо овде.
- МЕКОЈ: Зато смо овде.
(*Буди се*)
Зашто смо овде?

МЕЛАНИ: О, ништа, ништа. Питала сам се колико још имамо до одредишта?

МЕКОЈ: Јесте, залутали смо. И то чијом кривицом, питам се?

МЕЛАНИ: О, па не би требало да смо далеко.

МЕКОЈ: *(Вади мају)*
Координате показују да је мета иза оног брда.

МЕЛАНИ: Клисуре.

МЕКОЈ: Ту је једно велико језеро.

МЕЛАНИ: Ђердапско.

Рефлектор на другу њоловину сцене. Драганче и Боле на њују, шесно приљубљени један уз другога.

МЕКОЈ: А испред нас је једна чудна скулптура у облику испреплетених људских тела. Шта је то? Културноуметнички споменик? Саобраћајни знак?

МЕЛАНИ: О, ништа слично. Два сељака се јебу по путу.

МЕКОЈ: О, My God, па то су живи људи! Домороци. Шта то раде? Какав је то ритуал? Врло strange. Онај други држи овог првог за појас отпозади, а први га удара штапом и нешто виче. И што га јаче удара то се више дере. Шта симболизује њихова игра? Је л' има неке сексуалне конотације?

Мелани резигнирано одмахује руком.

МЕКОЈ: Very well, изгледа да ти guys ипак раде нешто као локална геј парада. Модерно, нема шта. Делују ми веома срећно, тако рећи раздрагано. Ко каже да су Срби опасан народ?! Изгледају ми потпуно безопасно.

БОЛЕ И

ДРАГАНЧЕ: *(Певају)*
“Опа цупа левке, варај дупе, дете!”

МЕЛАНИ: Кад мислиш да су безопасни онда су најгори.

БОЛЕ И

ДРАГАНЧЕ: *(Певају)*
“Опа цупа миле, варај дупе, чиле!”

МЕЛАНИ: Добар вам дан, добри људи.

МЕКОЈ: Шта то радите?

БОЛЕ: Левкамо се!

МЕКОЈ: What are they doing?

МЕЛАНИ: То је једна стара народна игра која се радо практикује у овим крајевима. Сад се сећам. И мој деда ју је играо кад сам била мала. Ништа то није, мајоре. Традиционална игра. Гејм.

МЕКОЈ: О, уеаh.

БОЛЕ: Ма ко то каже!? Ја њега не 'бем. Левкамо се, рекох вам већ.

Удара шїїаїом Драғанчеїа крвнички їо ноџама. Овај јаукне.

МЕКОЈ: Чудна земља, чудни обичаји.
(Уједе ѓа мушица. Па још једна. И још једна)
Help me! Убише ме!
(Пада на земљу. Кркља. Дави се)

БОЛЕ: Оде.

ДРАГАНЧЕ: Нек' иде. Ко га је звао?

МЕЛАНИ: Помозите, људи! Погибе човек. Имате ли душу?

БОЛЕ: (Вади лулу)
Ја имам лушу.

ДРАГАНЧЕ: (Вади дрвену лойїицу)
А ја гуцу.

МЕЛАНИ: Мајоре... Мајоре Мекој!

МЕКОЈ: (Скаче)
Стој!
(Вади їишиїољ)
Моја је!
(Реїеїиша. Показује на бару)
Сва је ова нафта моја.

БОЛЕ: Твоја, јакако.

ДРАГАНЧЕ: Чија ће бити!

БОЛЕ: Паз' да се не удавиш у њој.

МЕКОЈ: (Сїавља їрсїї у бару. Сїиручно)
Богато је ово налазиште.

ДРАГАНЧЕ: Богатије него што мислиш.

МЕКОЈ: Ћут' сељачино. Ваљда ја знам. Ја сам из Тексаса, тамо где се рађа и умире на бушотинама нафте.

БОЛЕ: И овде се рађа и умире.

ДРАГАНЧЕ: То ће тек да видиш.

- МЕКОЈ: *(Иззуби равнотјежу и уїадне у бару. Дави се)*
Шта је ово, ко ме гурнуо?
- МЕЛАНИ: Имајте милости!
- БОЛЕ: Он је нема. Зашто бисмо је ми имали?
- МЕЛАНИ: Молим вас.
- ДРАГАНЧЕ: Добро, ћеро.
(Извлачи га на суво)
Испљускај га водом из बारे.
- БОЛЕ: Тако. И по глави.
- МЕКОЈ: Ко сте ви? Шта хоћете?
- БОЛЕ: Ми, богами, ништа.
- ДРАГАНЧЕ: Ал' ти 'оћеш.
- БОЛЕ: Паз' да и не добијеш.
- МЕЛАНИ: Хвала вам, добри људи.
- ДРАГАНЧЕ: Ја.
- БОЛЕ: Ја.
- ДРАГАНЧЕ: Него, пријатељи, којим добром?
- МЕЛАНИ: Па ето, ми дошли да истражимо неке необичне појаве у вашем крају.
- БОЛЕ: Овде су све појаве необичне, дете моје.
- МЕЛАНИ: А одакле вам ове грозне мушице?
- ДРАГАНЧЕ: Ма то је било раније... Кад је Свети Ђорђе пробó аждају...
- МЕКОЈ: Who?
- БОЛЕ: Причају стареји. То је ту било, близу код нас, куд је Ђердап један... Долетело је то из околину Вршца... Та аждаја. Онда је Свети Ђорђе дорипао...
- МЕКОЈ: St. George?
- БОЛЕ: Дабоме... Ми овде сви редом славимо туј славу...
- ДРАГАНЧЕ: Двојица су били. Свети Ђорђе и Радојица Мали ...
- МЕКОЈ: И Dragon?
- БОЛЕ: Није Драган, аждаја. Е, онда је свети Ђорђе узео копље и пошó да је убије. И кад је пустио то копље на њу, усмртио ју, али није успео да је убије начисто...
- ДРАГАНЧЕ: Из ње измилела змија...

- МЕКОЈ: Snake. Very well.
- ДРАГАНЧЕ: И та змија после, завукла се у неку јаму, под камен. Ту нека рупа била, и она се ту завукла...
- МЕЛАНИ: И онда?
- БОЛЕ: Кад се змија завукла у рупу, Ђорђе јој реко: ту да стојиш, да производиш црв и рој!
- МЕЛАНИ: И?
- БОЛЕ: Излегла се мува из тој црв, звер опасна, много љута. И није једна. То ројак иде, клупчећи овако, овако, само иде ројак.
- ДРАГАНЧЕ: Много смо патили муке од ту муву.
- БОЛЕ: Све ројаци иду овако, клупчећи. Човека кад нападне не мош се отнеш...
- МЕКОЈ: And?
- БОЛЕ: Они кад правили хидроцентралу, кад ово затворили, ову брану, они то зајазили, и она је се удавила, пото-пила се. Све до бомбардовања.
- ДРАГАНЧЕ: Јок. Немци ју четерес' прве уништили неким отро-вима.
- БОЛЕ: Шта лупаш, какви Немци?
- ДРАГАНЧЕ: Тамо пре рата они шта све нису радели, и бетонирали, и све. Прсне, каже, тај камен, и она опет изиђе. И докле нису дошли Немци четерес' прве...
- БОЛЕ: Шта причаш. Вода ју утаманила.
- ДРАГАНЧЕ: Ма Немци је уништили бре!
- БОЛЕ: Вода је зајазила. Онда кад је рађена централа Ђердап један...
- ДРАГАНЧЕ: Немци.
- БОЛЕ: Ђердап један!
- МЕЛАНИ: Добро, добро, не свађајте се.
- БОЛЕ,
- ДРАГАНЧЕ: Кој се свађа?
- МЕЛАНИ: А одакле се гамад опет накотила?

БОЛЕ: Дођите, час ће ви покажем... Има једна пећина, ту близу... Није далеко...
(Одводи мајора Мекоја и Мелани ван сцене. После неког времена враћа се, сам)
 Тако, и то смо опослили.

ДРАГАНЧЕ: Јес', вала.

БОЛЕ: Шта ћемо сад?

ДРАГАНЧЕ: Што и вазда.

БОЛЕ: Да се миламо?

ДРАГАНЧЕ: 'Ајде.

Зашамњење.

Слика шеста или како су се Мита и Кети
 уверили да није аероплан све што лети

Расвејљење. Поред баре су Миџа Елекџрика и Кеџи. Кеџи је леџа и виџка, са злаџним увоџцима неџослуџне коврџаве косе коџа јоџ изврџује исџод дамскоџ качкеџа. Шарманџина је, али неџоџустџлива и сџироџа. На леџима носи оџроман ранаџ. Миџа је расклимаџани дуџоња коџи не џресиџаје да меџе. Друџа џоловина сцене је у мраку.

МИТА: Храбро, Кети. Још мало и стигли смо.

КЕТИ: То си рекао и пре два сата.

МИТА: *(Тера муге)*

У упутству пише: чувати се инсеката!

(Млаџара рукама)

А оне навалиле ко мугаве... Марш, крвопиџо! Како на тебе не иду?

КЕТИ: Мора да имаш слатку крв, Мито. Мито, бекриџо...

МИТА: *(Скаче као увреџен коњ)*

Уједе ме, нану ли јоџ безобразну. Има зубе као коњ.

Све ми се магли пред очима.

(Гледа Кеџи као да је џрви џуџи види)

Кети... Рибо!

КЕТИ: Молим?

МИТА: Јоџ, што волим кад цуџи има брадавице ко антене. И то једносмерне. Мислим, уперене су у једном смеру. Према мени... Сад ће Мита Елекџрика да их избаџдари на наизменично.

(Насрће, сџоџада)

- КЕТИ: Одбиј, Мито, који ти је?
- МИТА: А да ти чика Мита прошпарта лечка по малом мокром лугу?
(*Сјоџада, насрће*)
- КЕТИ: (*Бије ѓа њо ѓлави*)
А да ја теби прошпартам по малом мокром мозгу? Да ти истресем мождане вијуге из гаћа?
- МИТА: (*Долази себи*)
Ма шта се бијеш, кретенко?
- КЕТИ: Мито, јеси добро? Да знаш да си ме забринуо.
- МИТА: Ја? Аненербе треба да те забрине.
- КЕТИ: Ко?
- МИТА: Не знаш шта је Аненербе? Не? Аненербе је скраће-ница од *Друшћиво за очување немачког наслеђа пре-дака*. Основао га је тријес' пете СС рајхсфирер Хајн-рих Химлер лично.
- КЕТИ: Јебе ми се.
- МИТА: Прича о Аненербеу је фасцинантна. У јеку најсло-женијих ратних операција слали су научне експеди-ције на Тибет, у северну Африку и Јужну Америку, на Балкан и Блиски исток. Можеш ли да замислиш?
- КЕТИ: Шта су истраживали?
- МИТА: У томе и јесте цака. Нико не зна поуздано. Интере-совања су им била изузетно широка. Од ископина у Ираку до палеолитских пећина у Либији.
- КЕТИ: И какве то везе има са нама?
- МИТА: Погоди где је била упућена последња мисија Аненер-беа.
- КЕТИ: Голубац?
- МИТА: И то у данима потпуног расула Трећег рајха. Химлер је у Ђердапску клисуру упутио своје најбоље људе. Митског убицу Волфа и стручњака за расне студије Бруна Бегера.
- КЕТИ: Расне студије? Студије крви?
- МИТА: (*Пљесне се њо челу*)
Кад смо код крви... Ево ме звер пробурази поново... Шта си оно рекла?

- КЕТИ: Анализе крви?
- МИТА: Аха. Упадне ти први.
- КЕТИ: *(Прекорно)*
Мито!
- МИТА: Кети, Кети, Кети!
- КЕТИ: Шта је?
- МИТА: Улети ти пети.
- КЕТИ: *(Звизне му шамарчину)*
А да теби нешто улети?
- МИТА: *(Нормалним гласом)*
Ти стварно ниси нормална. Где смо оно стали?
- КЕТИ: Пре него што су ми упали? Стали смо код Бегера.
- МИТА: Бегер је био антрополог који се бавио мерењима лобање у циљу доказивања чистоте аријевске расе. Узимао је од испитаника одливке лица техником која је била изузетно напредна за његово време и на неки начин претходила савременим форензичким испитивањима. Загрејана супстанца “негрокол” притискала би се на људско лице. У тако створену гумену маску убризгавала се нека течност како би се добио негатив, јако близак оригиналу.
- КЕТИ: Шта се дешавало са позитивом?
- МИТА: Одумирао је. Негрокол би из њега исисао животне сокове и спарушио лице као дивљу крушку. Људи би били напосто спржени.
- КЕТИ: Језиво. А тај други, како се оно звао?
- МИТА: Волф.
- КЕТИ: Како је он изгледао?
- МИТА: Он је више као легендарна фигура. Не постоји ниједна његова слика. Кажу да је био леп као уписан. Поуз- дано се зна да је после те мисије нетрагом нестгао.
- КЕТИ: Шта су уопште тражили овде?
- МИТА: Не знамо. Али шта год да су тражили у вези је са Теслиним зрацима смрти.
- КЕТИ: Зраци смрти?!

- МИТА: Егзактно.
- КЕТИ: Не зафркавај, Мито! Мене си наш'о.
- МИТА: Не бих се с тим зезао, Кети. У широј јавности први пут се за то чуло за време Другог светског рата. Приликом бомбардовања Србије немачка “Луфтхафе” је прошла готово без губитака. Изузев у једној геостратешкој тачки. Знаш ли којој?
- КЕТИ: Голубац.
- МИТА: Егзактно. Природа се побунила. Светлосни зраци су обарали авионе, узроковали земљотресе и циклоне. Котили су се циновски пацови, близнили двоглави јагањци. Људи су причали о вештицама и анђамама. Свет је био потпуно полудео.
- КЕТИ: А Немци?
- МИТА: Систематични и педантни, какви су увек били, Немци су случај истражили темељно. Боље речено, до темеља. Бомбардовали су овај крај дотле док ватра није прогутала и људе и куће.
- КЕТИ: Ужас.
- МИТА: Зраци су коначно били увезани за земљу. Али се, вели прича даље, из голубачког крша излегао неки необичан инсект. Огромна, слузава мува, зелених очију, величине људске песнице, која је једним убодом бика обарала на земљу. Крила се у невидљивим рупама и уз потмулу рику у смрдљивим ројевима излетала острвљена на стоку и људе.
- КЕТИ: Голубачка мушица.
- МИТА: Егзактно. Али су Немци и њој доскочили. У архивама Гестапоа у Београду под ознаком најстроже чуване тајне остало је записано да је на крају са безбедне висине бачено неко непознато хемијско средство којим су запитивене све јаме, раселине и клисуре ове кршевите земље. Звер је, коначно, била побеђена. Престале су и све необичне природне појаве.
- КЕТИ: Све док?
- МИТА: Све док се, у току НАТО бомбардовања, није поново појавила.

- КЕТИ: Читала сам о томе у новинама.
(*Циџира, њо сећању*)
“Срби су се нашли на удару повампирене голубачке мушице, која се у јеку НАТО бомбардовања вратила из мртвих!”
- МИТА: Егзактно.
- КЕТИ: Али зашто баш овде? Одакле та невероватна енергија у Србији?
- МИТА: Ово је посебан крај. За Подунавље се уопште може рећи да представља подручје фасцинантних праисторијских култура. Лепенски Вир, Винча, Старчево. Угледни езотеријски кругови и масонерија у Европи убеђени су да ће трећи светски парапсихолошки рат отпочети управо овде.
- КЕТИ: Глупости.
- МИТА: Нису глупости. Светлост функционише на принципу електромагнетних таласа. Електричне резонанце Земље су овде између шест и осам херца, а то су управо таласи људског мозга. То је тренутак када из будног стања човек пада у сан. Неко је у овом крају набаждарио електромагнетне таласе Земље на ову фреквенцију.
- КЕТИ: Ко? Бог?
- МИТА: Можда. Не знам. Не постоји научно објашњење.
- КЕТИ: Значи, када те уједе мушица западаш у стање сна. Ујед ослобађа човекове скривене инхибиције?
- МИТА: Биће да је тако.
- КЕТИ: Из тога даље следи да си ти прикривени сексуални манијак, Мито?
- МИТА: Притајени тигар, скривени змај.
- КЕТИ: Ма, не верујем ти ниједну реч. Све су то трачеви и непроверене гласине.
- МИТА: А је ли трач и оборени Ф16 због којег су Американци потпуно ван себе од беса?
- КЕТИ: Кад смо код Американаца...
- Рефлектор на Болеџа и Драганчеџа који се “милају”.*
- БОЛЕ: (*Крије се иза авионског пројектора*)
Милам ли се?

ДРАГАНЧЕ: Милаш се мало.

БОЛЕ: *(Крије се иза авионског пројектора)*
Милам ли се сада?

ДРАГАНЧЕ: Не милаш се нимало.

КЕТИ: *(Са олакшањем)*
Ма то су само овдашњи сељаци.

МИТА: Али шта то овдашњи сељаци раде?

КЕТИ: “Милају се”. То је један стари обичај који се практиковао о Божићу. Нисам га одавно виђала у нашим крајевима.

МИТА: А значи, религиозни момци. Помоз’ Бог, добри људи.

БОЛЕ: Бог ти помогао.

МИТА: Јесте ли чули, људи, да је пре пар дана овде нешто пало?

ДРАГАНЧЕ: Мислиш стрмекнуло се?

БОЛЕ: Сурдукнуло?

ДРАГАНЧЕ: Стрмоглавило?

БОЛЕ: Суљнуло?

ДРАГАНЧЕ: Из чиста мира?

БОЛЕ: Из празног неба?

МИТА: Егзактно. Нешто велико, метално, сјајно...

ДРАГАНЧЕ: Је л’ ти то ’оћеш да нас питаш да ли је овде пао амерички невидљиви бомбардер Ф16?

МИТА: Егзактно.

БОЛЕ: Па што лепо не кажеш. И јесте и није.

МИТА: Како то и јесте и није?!

БОЛЕ: Лепо. Јесте пао, али није овде. Пао је тамо доле, низ ону клисуру, Бердапску што је викају.

КЕТИ: А је л’ су се тада испољили неки чудни природни феномени?

БОЛЕ: Испољили су се. Ја сам добио пролив од страха.

ДРАГАНЧЕ: А ја затвор.

МИТА: Ма неке шире појаве, од општег друштвеног значаја.

КЕТИ: Нешто као помор рибе, црне кише, земљотреси, олује?

- ДРАГАНЧЕ: Па, да видиш... Беше ту скоро помрачење месеца. Пре неки дан, ноћ бејаше, нека ала напала на месец, нека животиња. А наши ти људи с пушкама, држ', не дај, па пуцај у месец. Па пуцај, пуцај, пуцај. Тра-та-ра-та-та-та-та. И они кажу убили смо алу... А месец опет светли...
- КЕТИ: А како је изгледала та ала што јела месец?
- БОЛЕ: Па она, каже, имала неке зубе, па глође, све глође тако, устима...
- МИТА: А ко је пуцао?
- ДРАГАНЧЕ: Пуцали сви, цело село, свуд, куд год се та анђама видела...
- БОЛЕ: Предњачио је Свети Ђорђе, што му је и црква канонном прописала...
- МИТА: *(Вади ноћес. Бележи)*
Пуцао... Ђорђе. Таако. Који је тип наоружања користио?
- ДРАГАНЧЕ: Не знамо ми за то...
- БОЛЕ: Ми знамо да о Ђурђеву дану мушкарци секу леску...
- ДРАГАНЧЕ: ... па је боду на кућу и на капију.
- БОЛЕ: А после ручка се купају у реци.
- ДРАГАНЧЕ: Један другом купају жену.
- МИТА: Опа!
(Бележи у ноћес)
Перверзије.
- БОЛЕ: Дабоме.
- ДРАГАНЧЕ: Млади људи.
- БОЛЕ: Позајмица.
- ДРАГАНЧЕ: Овај овому, онај оному жену...
- БОЛЕ: А деца што се играју, милина једна. Па се гурају у реку, па се потапају...
- МИТА: Добро, добро, људи. Ако је авион пао скроз доле, одакле вам тај пропелер?
- БОЛЕ: Ово?
- МИТА: То.

- БОЛЕ: Ма разлетело се то на све стране. Ево, има ту близу још делова.
(Показује на пилотску кабину у дну сцене)
- МИТА: Паз' стварно. Чек' да звирнемо мало.
(Отвара кабину и извлачи човека у пилотском оделу и са огромним лејачким наочарима. Пилот је, наравно, Бруно Беџер)
Шта је ово? Скривате америчког пилота, је ли?
- БЕГЕР: Falsch. Ја сам Немац.
- КЕТИ: Како се зовете?
- БЕГЕР: *(Поносно)*
За вашу информацију, Бруно Бегер, пилот беспилотног авиона Ф 16.
- МИТА: Бегер? Али то не може бити?
- ДРАГАНЧЕ: *(Преићећи)*
Је л' ти то сумњаш у мог пријатеља Бегера?
- МИТА: Мој посао је да сумњам. Име ми је познато из другог рата.
- БЕГЕР: *(Вади уџломер и мери им љаве)*
- БОЛЕ: Један је то рат. Са повременим прекидима.
- МИТА: *(Одџурује Беџера од себе)*
Одбиј, ничим изазвани агресору!
(Рејџира пилота)
Где је олупина "невидљивог"?
- ДРАГАНЧЕ: Ево, ту доле, код пећине, нема сто метара. Склони тај пиштољ, што си тако прек човек.
- МИТА: *(Кејти)*
Држи ову двојицу на нишану, а ја идем да погледам. Осећам да ће ми овај мој пријатељ,
(Тајше Драганчеја револвером по рамену)
изаћи у сусрет.
- ДРАГАНЧЕ: *(Помирљиво)*
'Оћу, 'оћу, што да нећу. Дobar си човек, види се то одма'. Ајде. Овуда.
(После неког времена враћа се, сам)
Чудан неки човек. Као да си детету дао звечку. Ено га, разгледа... Не мож' се одвоји.

- КЕТИ: *(Беџеру)*
Ти, не скачи као мајмун око мене. И престани да ми мериш главу.
- БЕГЕР: *(Не њоказује да ју је чуо)*
“Негрокол, решење за ваш бол.”
- КЕТИ: *(Клеји ља њо љлави)*
Ево ти решења за бол!
- ДРАГАНЧЕ: *(Саосећа са Беџером. Мази ља њо љлави. Кејии)*
Е, баш сте ви неки запречити људи.
- КЕТИ: Ђут’! Ни једне! Одговарај што те питам. Како су запаћене ове грозне муве?
- БОЛЕ: Не знамо ми тој... Има ти овде гамади свакојаке, животињске и још више људске.
- КЕТИ: Не сери. Како то да су ваше мушице тако велике?
- БОЛЕ: Све је у нас големо, моја госпојице!
- КЕТИ: У, паз’ да ме не уплашиш...
(Осврће се ѡрема месѡу на коме је несѡао Миѡа Елекѡрика)
- ДРАГАНЧЕ: Много питаш, ћеро. Мувe су љаволова работа...
- БОЛЕ: Бог је створио пчеле...
- ДРАГАНЧЕ: ... а љаво мушице...
- БОЛЕ: ... па су мушице љаволове пчеле...
- ДРАГАНЧЕ: ... а пчеле бојје мушице...
- КЕТИ: *(Изнервирано. Осећа да љуби конѡролу над сѡѡуа-цијом)*
Не сери. Одговарај на питања.
(Беџер се враћа у кабину)
Ти, не мрдај! Стој ту. Тако.
- БОЛЕ: А који ће теби мој, девојко, да све то знаш?
- ДРАГАНЧЕ: Јес’. Да ниси ти неки шпијун?
- БОЛЕ: Или још горе, борац за заштиту права голубачких мува.
- ДРАГАНЧЕ: Распитиваш се о њином саставу...
- БОЛЕ: ... бројности...
- ДРАГАНЧЕ: ... борбеним положајима...
- БОЛЕ: ... количини отрова...

- ДРАГАНЧЕ: ... правцима и маршрутама летења...
- БОЛЕ: Признај.
- КЕТИ: *(У дефанзиви је)*
Ја сам орнитолог. Истражујем птице и инсекте. Голубачке муве проучавам из научних разлога.
- БОЛЕ: Аха. Орнитолог до мог.
- ДРАГАНЧЕ: А да знаш као што не знаш...
- БОЛЕ: ... знала би да су муве опасне животиње...
- ДРАГАНЧЕ: ... да су то опасне животиње зване инсекти.
- БОЛЕ: Јес'.
- ДРАГАНЧЕ: Ђаво их ствара у воденици приликом мљења жита...
- БОЛЕ: Има овде једна воденица.
- ДРАГАНЧЕ: Колиба.
- БОЛЕ: За мљење жита.
- ДРАГАНЧЕ: Тамо живи вештица која се ноћу претвара у муву...
- БОЛЕ: ... и дави људе на спавању...
- ДРАГАНЧЕ: Суче млеко од трудница...
- БОЛЕ: ... па бљује.
- КЕТИ: *(Узнемирено)*
А како се зове та вештица?
- БОЛЕ: Је л' та што се претвара у муву?
- КЕТИ: Та.
- ДРАГАНЧЕ: Лада. Зове се Лада.
- КЕТИ: *(Хвања се за ђруди. Нема ваздуха)*
Како изгледа та... Лада?
- БОЛЕ: Много је лепа...
- ДРАГАНЧЕ: Јес'. И има златну косу.
- БОЛЕ: Као ти.
- ДРАГАНЧЕ: Као ти.
- Ђуше и нећремице је љледају.*
- КЕТИ: *(Уљлашено)*
Шта је? Шта ме тако гледате. Ма шта вам је, људи?
- Зайамњење.*

Слика седма или о перипетији

Перијеиџа: камен, звер и џиџина

*Хиџнемо камен у небо и он се џреџвори у џиџицу
Пободемо џа у земљу и он џроцвеџа на букеџе
Вежемо џа својски Намрџиво Каџием
од коњске оџуџе Правимо џа
од џлине џиџине У
којој џиџине
ђуџе*

Расвеџљење. Делимично. Мелани. Седи, у џолумраку, зђрчених руку и нођу. Наџеџа је. Сваки дамар на џелу јој џреџери, сваки миџић џоџџрава. Не сме да се џомери с месџа ниџи да џољеда у било ком џравцу. Свеџлосџи јој, узана џрака свеџлосџи са свода џеђине, сабласно обасјава лице. Очи су јој широм оџворене, једна обрва незнаџно џодџнуџа, џрсџи зђрчени као џиџичје канце, џако да јој се нокџи до крви заривају у месо. На џоду, неџомичан, мајор Мекој. У џрвом џренуџку чини се да је мрџав. Иџак, након извеснођ времена лађано џокређе удове. Очи му се џривикавају на мрак. Онда сџази Мелани.

МЕКОЈ: Мелани, is that you?

МЕЛАНИ: *(Туђим, метјалним џласом)*
Меланија је била невађала. Меланија неће ићи у биоскоп са другарицама. Меланија ће волети деду. Меланија неће плакати и деда је неће више затварати у подрум.

МЕКОЈ: But, Мелани, ово није подрум...

МЕЛАНИ: Меланија ће тући лутке када је хушкају против деде. Лутке намерно говоре језиком који деда не разуме. Меланија ће научити деду џиховом језику и он ће им онда откинути главе. И џихове главе ће победити на изложби откинутих глава у музеју воштаних фигура на Дедињу.

МЕКОЈ: Мелани, are you OK? Јеси ли ударила главом о нешто при паду...

МЕЛАНИ: *(У џоверењу)*
Одађу ти једну тајну. Катарина прича са птицама. Видела сам је. Она говори све џихове језике. И дијалекте. Јесте. Знам шта ћемо, деко. Заједно ћемо потаманити подле Катаринине птице. Оне само прљају

намештај, и серу по кући, и разносе клице и вирусе. Еболу и птичји грип. Отворићемо крлетке и потровати све Катаринине канаринце, и папагаје, и колибре. Колибре са највећим уживањем.

(Повија се под налејом невидљивих удараца. Вриши)

Не, дедице, молим те немој! Нисам ја... рекла Катарини да си јој појео птице... О, како су дрхтале, јаднице, док си им увртао шије. И грчиле се, и унерђивале у самртном грчу. Појео си их. А душа је још обитавала у тим мајушним мртвим телима, у тим празним крлеткама... Катарина, помози ми. Молим те. Реци деди нека ме пусти одавде. Не могу више у овом мраку. Умрећу овде, Катарина. Молим те.

МЕКОЈ: Мелани, wake up, дођи к себи. То сам ја, мајор Мекој.
(Шамара је, нежно)

Ништа ти се лоше неће десити. Вратићемо се у Америку живи и здрави. I promise you. Је ли ти боље?

МЕЛАНИ: *(Долази себи)*

О, захваљујући Вама, јесте. Не знам шта ми је било. За тренутак сам се вратила у детињство. Биће све у реду.

МЕКОЈ: Бунцала си. Од силног узбуђења.

МЕЛАНИ: Од узбуђења. Да, мора да је то. Јесте.

МЕКОЈ: Како су нас само насамарили ти глупи домороци. Испали смо праве будале.

МЕЛАНИ: Јесмо, мајоре. Потпуно смо намагарчени.

МЕКОЈ: Мелани...

МЕЛАНИ: Молим?

МЕКОЈ: Who is she? Ко је Катарина?

МЕЛАНИ: О, Катарина? Помињала сам је, значи. Катарина је нико. Nobody.

МЕКОЈ: Она је твоја sister?

МЕЛАНИ: Била је. То је било давно. Сада је прошло. И више није важно.

МЕКОЈ: Како то била је? Шта јој се десило? Да ли је жива?

- МЕЛАНИ: О, Боже... Како је овде мрачно, и мемљиво, и труло... Знате, ја патим од клаустрофобије. Још као мала сам бежала из затворених просторија. Из учионица, биоскопа, физкултурних сала. Одлазила раније са рођенданских прослава. Никада се нисам возила лифтом. И мрака се ужасно плашим. Ево, сада, лепо осећам како ме честице мрака изнутра дезинтегришу, како исисавају моје очи, кости и зубе, моју косу, како цурим на све стране, попут пешчаника, распадам се на невидљиве ћелије, на атоме, на језгра атома, која се више никада не могу саставити у једно.
- МЕКОЈ: Мелани, да ли те је деда малтретирао када си била мала? Да ли те је затварао у мрачне просторије?
- МЕЛАНИ: Не знам о чему говорите...
- МЕКОЈ: Шта се десило са твојом сестром?
- МЕЛАНИ: Катарина је волела птице.
- МЕКОЈ: So?
- МЕЛАНИ: Одувек је волела птице. И умела је са њима. У њеној соби увек је све одзвањало од цвркутања, гугутања, гакања, хуктања, ћурликања. Све док...
- МЕКОЈ: Док?
- МЕЛАНИ: Све док једне страшне, олујне ноћи мој деда није дошао кући пијан. Није му било први пут. Мајку је тако и отерао у гроб. Напио би се и затворио је у подрум, где би се онда сатима иживљавао на њој. Псовао ју је и тукао, викао да је копиле. Називао ју је разним погрдним именима. Вучјим накотом и ђавољим семеном. И мене је понекад... водио тамо...
- МЕКОЈ: Зашто му се нико није супротставио? Твој тата? Или бака?
- МЕЛАНИ: Тата је погинуо пре десет година у саобраћајној несрећи. Био је са дедом у колима. Бака је побегла давно пре тога.
- МЕКОЈ: А Катарина?
- МЕЛАНИ: Катарину никада није смео да дира, бојао је се, скот, било је у њој нешто дивље још одмалена. Била је права мала зверчица. Зато се тако добро и разумела са птицама. Нас две смо потпуно различите, иако смо близнакиње. Где сам стала... Да. Катарина је те ноћи

пронашла у кавезу своје љубимице преклане и допола поједене. Није питала ко је то урадио. Није плакала. Ништа није рекла. Само је мирно узела кухињски нож... И... Не знам, не могу... Било је страшно... Ето, сада знате из ког разлога сам побегла у Америку. Не знам шта је било са Катарином после тог... После тог инцидента. Чула сам само да су је затворили у неку установу... Неки дом... И да тамо још увек разговара са птицама...

Бризне у њач. Тело јој се њресе у неконијролисаним, ѓрчевијшим јецајима.

МЕКОЈ: *(Нежно. Теши је)*
Добро, добро, проћи ће... Нису смели да те пошаљу овамо.

Леже, љујећи, у њолумраку, у ајмосфери искреноѓ разумевања. У њросјорији њојшњи ѡајац. Зајшо као ѓром одјекне суво, ѡромукло кашљуцање Мише Елекјирике у ѡзадини.

МИТА: Драге америчке колеге, немојте се узбуђивати. Само да вам ставим до знања да нисте сами. И да знате да нас нимало не занимају ваше интимне драме и сентименталне исповести. Имамо ми својих проблема. Покупите се лепо натраг у Америку па тамо цмиздрите. Нико вас није звао овамо.

МЕКОЈ: *(Скаче на ноѓе)*
Ко сте ви? Како сте ушли? Шта хоћете?

МИТА: О, доиста непажљиво од нас. Нисмо се ни представили. Ја сам Милан. Зову ме још и Мита Електрика. А ово је Кети. Катарина. Ми смо ваше српске колеге, драги мој мајоре. Ако вам је то чин. На истом задатку. И са истим резултатом. И нас су прејебале ове голубачке сељачине. Само су нас убацили у суседну јаму. Па смо ми следећи ток ваздушне струје, у јаловој нади да ће нас она одвести до излаза, доспели овде. У још једну камену тамницу. У истом смо сосу, драги колега.

МЕКОЈ: О, значи ви сте bad guys. Зликовци. Слуге режима.

МИТА: Ти ће да ми причаш о зликовцима, је ли, опипани?! Па ко је кога овде бомбардовао?

МЕКОЈ: То је guys, једна превентивна, такорећи хуманитарна интервенција. Ми вам помажемо да освојите демократију.

МИТА: Како нам помажете? Тако што ћете нам на главу сручити тоне радиоактивног отпада. Е па, хвала вам лепо. Нисте се морали баш толико трудити.

(Кети)

Вицкасти момци ови Американци. Шта велиш, Кети?

Кети га не слуша. Најрежнућо гледа у Мелани. Онда врисне, залетти се, загрли Мелани, зрчевићо, из све снаге, скоро да је здроби силином загрљаја. Онда је јанично цусици, ја је нежно ошћивава је ли цела, као да је Мелани начињена од крчкоџ, ломљивоџ сѣакла.

КЕТИ: Меланија, да ли си то ти? Је л' могуће да си то ти?! Нисам те видела читаву вечност. О, толико дугих, бескрајно дугих година. Стално сам те сањала. Тебе и маму... Још увек си лепа, Мел. О, моја драга Мелани... Шта тражиш овде, Меланија?

МЕЛАНИ: *(Хладно одбацује њен излив емоција, одбија је од себе као насрћљиву, несносну мушицу)*
Исто што и Ви, госпођице. По задатку. Мислим да сте ме заменили са неким.

КЕТИ: Али то сам ја, Катарина. Твоја сестра Кети. О, Мелани, освети се. Ти си једино што ми је остало. Шта су ти учинили у тој јебеној Америци, Меланија? Јесу ли ти испрали мозак?

МЕЛАНИ: Моја сестра је мртва. Она сада на небу разговара са птицама. А Ви сте обична преваранткиња. Одступите од мене.

КЕТИ: Не, Мелани. Гресиш. Слушај. Хоћеш да ти кажем шта је Катарина највише волела да ради као мала, док је разговарала са птицама?

МЕЛАНИ: Молим?

КЕТИ: Да се чешља. Волела је да се чешља. А да ти одам која јој је била омиљена боја?

МЕЛАНИ: Па...

КЕТИ: Голубијеплава. Погодила сам, зар не? А чега се највише плашила?

МЕЛАНИ: Деде.

КЕТИ: Деде се није плашила. Сама си то рекла. Чега онда? Да није случајно снега?

МЕЛАНИ: О, Боже!

- КЕТИ: Плашила се белине и чистоте снега јер је одрастала у прљавштини, беди и у мраку. А да ти кажем како нам се звала мама?
- МЕЛАНИ: Не, не, немој. Пусти ме!
- КЕТИ: Звала се Лада. Као и бака, траварица. И била је најлепша жена на свету.
- МЕЛАНИ: *(Врисне)*
Катарина! Кети! О, Боже. То си заиста ти. Жива си. О, Катарина, о мила моја Кети. Жива си.
- КЕТИ: Боже, Мелани, како личиш на мајку...
- МЕКОЈ: О, па то је прави мелодрамски заплет. Заиста дирљиво. Срцепарајуће. И, та девојка, та храбра Српкиња, sister од ове наше Мелани, како је лепа. Као богиња... Мелани, можеш бити поносна... Штета што није Американка...
- МИТА: *(Очију њуних суза)*
Мој ендокрини систем у овом часу због стреса појачано лучи хормоне, па ми се очи помало неконтролисано пуне сузама. Није то неки знак слабости, или не дај боже мекуштва...

Запамћење.

Слика осма или о птичјем језику

Расвештање. Делимично. Кеји и Мелани, у једном уџлу њећине, раздрагано ћућоре.

- КЕТИ: ... И онда сам дипломирала на биологији, па магистрирала орнитологију. Знаш да су ме увек занимале птице. Ипак, због моје прошлости била сам више него интересантна безбедносним структурама. Мислим на тајну полицију. Због уцена и претњи да ће моју прошлост изнети на видело у научној установи у којој сам тада радила, није им било тешко да ме приволе на сарадњу. Почела сам најпре као научни сарадник... А онда се то постепено проширило и на оперативне задатке. А из тог кола се, као што и сама знаш, назад више не може... А ти? Причај ми о себи, Мел. Ништа ми немој прећутати. Горим од жеље да сазнам све о мојој малој сестрици.

МЕЛАНИ: *(Суво)*
Нема ту шта да много да се прича. Живела сам на улици. Била сам принуђена да се... хм... сналазим. Чак сам и глумила... У неким филмовима. Дрога сам се, на срећу, клонила. Мада су макрои покушали да ме навуку... Заиста сам дотакла дно, Кети. Назад више нисам хтела да се вратим, ни по коју цену. А и нисам имала коме. Ти си била у дому... Бака нетрагом нестала. Распитивала сам се повремено о теби, код наших у Њујорку. Онда су ми рекли да си умрла. Агенција је дошла као спасење. Била сам им занимљива као политички емигрант из бивше Југославије. Били су им потребни оперативци са познавањем језика и примили су ме више него оберучке. И, ето ме.

КЕТИ: А породица? Да ли си се удала у међувремену. Имаш ли децу?

МЕЛАНИ: Не, на жалост... Сви мушкарци који су ми се озбиљније удварали, знаш, ма колико да су били интересантни, када останемо насамо, довољно је само да зажмурим, и одједном... Знаш... Видим деду.... Помахниталог, крвавог, разјапљених чељусти, грозног пијаног задаха... Не, нисам могла да се заљубим ни у кога. Заиста...

КЕТИ: А овај твој пратилац? Веома је мужеван и zgodан. Маркантан је, озбиљан, достојанственог изгледа, председ. Све што би једна жена могла пожелети од мушкарца.

МЕЛАНИ: Мајор Мекој? О, па ми имамо строго професионални однос. Мекој је изузетно драг човек. Видећеш. И ти се њему, изгледа допадаш. Рекла бих по начину на који те гледа... А ти? Да ли си ти уопште имала некога...

КЕТИ: Ни ја се нисам везивала. У свету у коме ја живим, у свету птица и инсеката, мушкарци су најобичнија гамад. Они ме уопште не занимају.

Прилази им мајор Мекој.

МЕКОЈ: Соггу што нарушавам породичну идилу, моје даме. Ипак, од дугог времена, хтео сам... Мислио сам, Мелани, да замолим твоју сестру... Мало ми је непријатно... Кети, је ли тако?

- КЕТИ: *(Предусрејљиво)*
О, кажите слободно, господине мајоре. Овде више нисмо идеолошки и политички противници. У истој смо невољи...
- МЕКОЈ: Па ето, смејаћете се, али хтео бих да научим нешто о птицама... Видите, знам много тога о којекаким глупостима. По питању нафтних бушотина сам експерт. О оружју знам све. О рату сам више него добро обавештен... Али о птицама не знам ама баш ништа... Па рекох себи, да искористим ситуацију кад смо већ ту, и да се распитам код ове предивне girl. Sister of Melani. I think, about those birds... Помоћи ће ми и у професионалном смислу. У вези тих мушица...
- КЕТИ: *(Одушевљено)*
О, биће ми част и задовољство, драги мајоре...
(Сумњичаво)
А да се Ви то мени можда не подсмевате... Због моје страсти према птицама.
- МЕКОЈ: О, Боже ме сачувај... Ја ценим Ваша интересовања... Она су тако племенита... Може се рећи да страшно обожавам ваше страсти... Really.

Зајамњење. Расвејљење.

- КЕТИ: Видите, драги мајоре. Птице различитим гласовима могу да изразе најкомплекснија и најинтимнија осећања. Пупавац рецимо каже “хук, хук” што значи “драга, дођи”.
- МЕКОЈ: “Хук, хук”!
- КЕТИ: Плиска опет танко цирку “цир, цир, цир”, што ће рећи “волим те, волим те, волим”..
- МЕКОЈ: “Цир, цир, цир”!
- КЕТИ: Чапља се оглашава са “кри, кри, кри”!
- МЕКОЈ: Шта то значи?
- КЕТИ: “Узбуђен сам”.
- МЕКОЈ: О, и ја. Мада нисам чапља. Али сам силно узбуђен. Силно. “Кри, кри, кри”.

Кеји му се махинално примиче. Мајор Мекој сјане њиш уз њу.

- МЕКОЈ: А јареу...бица?

- КЕТИ: Јаребица ће у љубавном нестрпљењу процвркатати: “О хајде, дођи, не оклевај више.”
- МЕКОЈ: О, јареубице моја... Ево ме, долазим...
- КЕТИ: Боже, чекам те читаву вечност...
- Мајор Мекој је ѓрли. Усне им се сјајају у сирасном пољуицу.*
- МИТА: Бљак. Која патетика. Осећам како ћу да повратим...
- МЕЛАНИ: У праву сте. Баш романтична сцена. Тако ми је драго због Кети...
- МИТА: И мени је жао. Имала је екстра груди.
- МЕЛАНИ: Молим?
- МИТА: Ништа, ништа...
- МЕЛАНИ: А Ви, јесте ли Ви ожењени?
- МИТА: Ја? Дихтунг, дихтунг!
- МЕЛАНИ: Да ли то значи “да” на птичјем језику?
- МИТА: То значи да оданде струји ваздух. Очито је неко померио камен са улаза. Овамо. У овом правцу.

Сви се окуљају и крећу у правцу слабиног лелујавог свејла. Свејлосиј посијаје све јача. Назире се излаз. Али... Пре него ићио сиигну до свејла, чека их... Зашамњење.

Слика девета или како се све лепо завршило
осим понечега

Расвејљење. Излаз из Пећине води до Ладине колибе. Поређане клуице у двориију. Имјровизована судница. На излазу Боле и Драганче. Одевени у бесјрекорне смокинѓе. Најадно уљајени.

- БОЛЕ: Само напред. Седите, седите.
- ДРАГАНЧЕ: Заузмите своја места, драги уљези.
- МЕКОЈ: *(Прасне)*
Ви сте уљези. Дрске ништарије. Ви сте себи допустили да једног америчког официра затворите у пацовску рупу. И да га држите заточеног у... Како се то зове... Нехоуманим условима! Направили сте страшну mistake. Сада ћете ми за то платити. Најпре, мала промена личног описа. А онда, правац Гвантанамо.

Вади револвер и претићи креће према насмејаним Чуварима који се ње претиње, како се чини, нису нимало улашили.

БОЛЕ: Гвантанамо? О, не идемо ми онамо.

Махне руком и између њих се у мажновењу подигне блистави шипић. Млаз разорне свејлосћи сабира се у кристални сној. Мајор се замрзне у покрећу. Пиштољ одлети далеко од њега.

МИТА: Знао сам. Зраци смрти... Теслино тајно оружје постоји. Знао сам да постоји. Момци, како сте то извели? Ви сте генијалци, ви сте весници новог доба...

Полази ка Болеју и Драганчеју. Млаз свејлосћи. И Миша осћаје укочен у покрећу.

КЕТИ: *(Причрчава замрзнућом мајору Мекоју)*
Драги... Мајоре... Боже, шта сте му учинили, грубијани?! Како сте се усудили? Вољени мој! Шта му је? Да ли је жив?

БОЛЕ: Драги? Вољени?! Охо. Видиш ли ти, Драганче... Па ми смо овде и не знајући учинили једно добро дело... А сада је доста.

Једним покрећом одагна свејлосне зраке. Мајор Мекој и Миша Електрика се одмрзавају. Збуњено се смешкају, очигледно не схватајући шта их је снашло.

ДРАГАНЧЕ: Седите! Сви. И без иједног гласа више!
(Сви седају послушно као ђачићи)
Мајоре Мекој. Дошли сте овамо својевољно.

БОЛЕ: Нико Вас није звао.

ДРАГАНЧЕ: То је чињеница...

БОЛЕ: ... таква каква је.

ДРАГАНЧЕ: Стога ћете разумети да и наша пресуда мора бити таква каква је...

БОЛЕ: ... и никако другачија.

ДРАГАНЧЕ: Осуђујемо Вас мајоре, заједно са вашом дружбеницом, на вечити мрак...

БОЛЕ: ... у голубачкој пећини...

ДРАГАНЧЕ: ... међу мушицама...

БОЛЕ: ... по које сте и дошли.

МЕКОЈ: Ох по!

МЕЛАНИ: О, мој Боже... Мрак. Само то не.

БОЛЕ: А сада вас двоје. Ви, Мито, устаните...

ДРАГАНЧЕ: И Ви Кети...

БОЛЕ: Ви сте од мајора Мекоја кудикамо гори.

ДРАГАНЧЕ: Ви сте наши људи...

БОЛЕ: ... такорећи домаћи...

ДРАГАНЧЕ: Људи који би морали да познају природу нашег човека...

БОЛЕ: ... његов менталитет...

ДРАГАНЧЕ: ... врлине и мане...

БОЛЕ: ... и да га волите са свим његовим врлинама и манама.

ДРАГАНЧЕ: А шта сте ви урадили?

БОЛЕ: Полакомили сте се за тобожњим Теслиним зрацима смрти. Зар још увек нисте схватили да светлост може бити једино и искључиво у служби живота...

ДРАГАНЧЕ: ... а не на уштрб њега.

БОЛЕ: Због грамзивости и похлепе и вас осуђујемо на вечити голубачки мрак...

ДРАГАНЧЕ: ... од сада па до истека времена...

БОЛЕ: ... завјекивијеков...

ДРАГАНЧЕ: ... амин.

КЕТИ: *(Крикне)*

Не! Сада када сам коначно пронашла оно што сам тражила целог живота. Не смете то да ми учините! Не можете! Немате права!

МИТА: Ама људи... Рођаци! Браћо!

БОЛЕ: Нисмо ти ми ни род ни помоз' бог...

ДРАГАНЧЕ: ... и зато куш!

БОЛЕ: Време је за извршење казне.

Чује се завијање вукова. На вратиима колибе, у дну сцене, појављује се Лада. Око ње лазарице.

ЛАДА: Станите. Сви.

(Кети и Мелани се скамене. Гледају је зајрејашћено)

Зар вам није доста смрти и страдања?

(Показује на Кети и мајора)

Зар они нису показали да умеју да воле?

БОЛЕ: Њихови греси су велики.

ДРАГАНЧЕ: Ослободили су из пакла Голубачку мушицу...

БОЛЕ: ... и она ће сада нападати људе, живину и стоку вековима...

ДРАГАНЧЕ: ... све док је коначно не зауставимо...

БОЛЕ: ... пре истека времена.

ЛАДА: Смиљује се. Дајте им шансу.

Драганче одводи Болеџа у сџрану. Драганче и Боле се свађају, џоворе истовремено, ошџиро џесџикулирају. Драганче Болеџа убеђује у нешџио, или џа одвраћа од нечеђа, али Боле је уџоран. Драганче и Боле се враћају.

ДРАГАНЧЕ: Одлука није била лака. А ни једногласна. Донета је са једним гласом против.

БОЛЕ: Мојим.

ДРАГАНЧЕ: Али је важећа. И гласи овако. Казна је правоснажна и биће извршена одмах...
(Разочаравајући узвици)
Осим ако...

СВИ: Осим ако?

ДРАГАНЧЕ: Осим ако не останете овде целог живота...

БОЛЕ: ... и посветите га борби против Голубачке мушице.

ДРАГАНЧЕ: Зато што је она... та мушица...

БОЛЕ: ... захваљујући у великој мери и вашим прегнућима...

ДРАГАНЧЕ: ... превазишла локалне оквире...

БОЛЕ: ... територију Ђердапске клисуре...

ДРАГАНЧЕ: ... и проширила се на цео свет.

БОЛЕ: Имамо пандемију Голубачке мушице...

ДРАГАНЧЕ: ... која жари, сркће, гризе, кљује, уједа...

БОЛЕ: ... која опседа човеков мозак...

ДРАГАНЧЕ: ... помрачује ум...

БОЛЕ: ... па човек тако постаје слеп за све оно што је у људском животу истински вредно. Зато се морамо против ње борити свим снагама. А понајвише љубављу.

ДРАГАНЧЕ: А ја, ето, мислим, мада је Боле помало скептичан...

БОЛЕ: ... с разлогом...

ДРАГАНЧЕ: ... да ви ипак нисте безнадежан случај. И да можда још увек можете да искусите праву љубав...

БОЛЕ: ... а то је први предуслов успешне борбе против тога монструма.

ДРАГАНЧЕ: Чекамо на ваш одговор.

МЕКОЈ: О, врло радо бих остао међу вама, friends. Ви снажни гоу... рштаци. Али, you know, ја без нафте не могу...
(*Исправља се*)
Без нафте и без моје Кети...

ДРАГАНЧЕ: Е па, драги мајоре Мекој... Мислим да смо дужни да Вам покажемо још нешто.

БОЛЕ: Да. Осим по Голубачкој мушици, овај крај је интересант још по нечему...

ДРАГАНЧЕ: ... и зато је тако да кажемо примамљив за агресоре свих нација и свих вероисповести...

ДРАГАНЧЕ: О томе се наравно у јавности не прича пуно...

БОЛЕ: ... али има и оних који знају...

ДРАГАНЧЕ: ... зато су тако и навалентни...

МЕКОЈ: I don't understand. Не разумем ни реч. О чему то причате, guys?

БОЛЕ: О овоме!

Управља зрак у камен. Камен се поји. На површину избија млаз црне светлости. Шикља нафта из маснога ждрела Бердајске клисуре. Високо у небо.

МЕКОЈ: My God. Ово је Paradise. Dear Кети, ово је земља која заслужује да буде наш home. О, какви gifts. Thank you guys. За ово вреди живети. И умрети, Кети... Где си, Кети...

Кети, Мелани и Лада у грчевитом загрљају. Вучје завијање постоје све јаче.

КЕТИ,

МЕЛАНИ: Бако! Коначно смо те нашле...

ЛАДА: Лепотице моје. Како сте порасле. И како личите на мајку. Сад могу коначно да умрем. Пустите, децо. Време је.

Лада се полако испргне из загрљаја својих унука и креће ка улазу у пећину. Тамо се помаља Волф. Сабласна сива фигура, са искеженим белим очњацима и прозирним модрим очима, дубоким појућ је-зерског дна. Лада улази у Пећину. Запамћење.

Слика десета или о томе шта је било после

Ејилоџ: о њајњи и њламену

*Досјојан је њајње који зна Нишија
није мудросји даровано уколико
није лудосји ускраћено Не
разговарамо о њајњи Мој
живој и ја Све шјо
је мени одузео
њему ће биши
враће
но*

Расвејљење.

- МИТА: Мада, морам признати, још увек ме копка како су овладали тим запањујућим тајнама светлосне енергије. То је фасцинантно.
- МЕЛАНИ: Постоји ли још нешто фасцинантно, Мито, у твоме животу, осим науке и светлосне енергије?
- МИТА: *(Искашљава се. Збуњено)*
Па видиш... Хм... Да будем искрен. Откако сам срео тебе, у електронској структури мога тела исполио се један... да тако кажемо... квар.
- МЕЛАНИ: Стварно? А како то?
- МИТА: Лепо. У левој преткомори малог мозга откочила се једна катода која је преко оптичког кабла каротидних артерија повезана са мишићном пумпом срца. Та је катода послала одређену количину збуњујућих информација које су се преко кабловске мреже крвотока у форми чистог електрицитета из срца опет вратиле у главу. Једном речју, сјурила ми се крв у главу...
- МЕЛАНИ: О, јадничак... Па хоће ли твој нервни систем поднети једно такво оптерећење?
- МИТА: Искрено, не бих се кладио. Само што није пукао. Мислим, систем. Зато сам и хтео да те питам...
- МЕЛАНИ: Ђути, будало!
(Љуби ѓа)

МИТА: Ето, видиш шта си учинила. Тек сад је систем претрпео непоправљива оштећења. Пуца по свим електродама.

МЕЛАНИ: Ђути.
(*Дуго се љубе*)

Придружују им се, насмејани, Мајор Мекој и Кејџи. Сви њевају ућлас.

*“Разумеће лисћак свежи
Сваку жилу својеј сћабла,
Сћајаће нас елекћрика
– Елекћрика наших срца –
и без жица и без кабла.”**

Одлазе, задрљени и срећни. Боле и Драћанче осћају на сцени, задорени млеком вековне ћредачке мудросћи. Замишљено ћледају за њима.

БОЛЕ: Мислиш ли да смо учинили праву ствар?

ДРАГАНЧЕ: Него. Ускоро ће цео Голубац одзвћати од дечје цике.
Улази Бећер, у ћилоћском оделу и лећачким наочарама.

БЕГЕР: Камераден, а на мене сте заборавили? Нисте ме научили да летим.

БОЛЕ: Научићеш. Вечност је пред нама.

БЕГЕР: Jawohl!
(*Мери им ћлаве. Скандира*)
“Негрокол, решење за ваш бол...”

Кружи ћо сцени и аћерира у кабину авиона Ф 16. Драћанче и Боле се смеју.

БОЛЕ: А ми? Шта ћемо?

ДРАГАНЧЕ: Што и вазда.

БОЛЕ: Немушти језик?

ДРАГАНЧЕ: ’Ајде.

Седају један насћрам друћоћа. Наизменично оћиварају и заћиварају ућћа, ћазећи да им Голубачка мушица не улећи унућра.

Завеса.

* Стихови које је Ј. Јовановић Змај посветио Николи Тесли.